

Joelin kirja ja laodikealainen seitsemännen päivän adventtikirkko – numero kaksikymmentäkuusi

Jeff Pippenger
2026-01-12

Numero kaksikymmentäkuusi

Joelin neljä sukupolvea edustavat Jumalan viinitarhan asteittaista hävitystä vuodesta 1863 sunnuntailakiin saakka. Luku neljä symboloi myös Kristuksen luonteen neljää ominaisuutta. Pyhäkön kerubeilla on neljä kasvojen ilmenemismuotoa, ja nämä ilmenemismuodot vastaavat muinaisen Israelin nelijakoista järjestystä heidän leiriytyessään pyhäkön ympärille. Ne edustavat myös neljää evankeliumia.

Ja mitä tuli heidän kasvojensa muotoon, heillä neljällä oli ihmisen kasvot ja leijonan kasvot oikealla puolella; ja heillä neljällä oli härän kasvot vasemmalla puolella; heillä neljällä oli myös kotkan kasvot. Hesekiel 1:10.

Ja ensimmäinen olento oli leijonan kaltainen, ja toinen olento vasikan kaltainen, ja kolmannella olennolla oli kasvot niin kuin ihmisellä, ja neljäs olento oli lentävän kotkan kaltainen. Ilmestys 4:7.

Raamattu (4. Moos. 2) kuvaa 12 heimoa (lukuun ottamatta Leviä, joka leiriytyi välittömästi ilmestysmajan ympärille) järjestettyinä neljäksi leiriksi, joissa kussakin oli kolme heimoa ja jotka sijaitsivat pyhäkön ympärillä neljässä pääilmansuunnassa, kukin oman lippunsa alla, mikä merkitsee viiriä tai tunnusmerkkiä. Tämä järjestys muodosti vertauskuvallisen rinnakkaisuuden, jossa maallinen leiri heijastaa kerubien vartioimaa taivaallista valtaistuinta.

Juuda oli itään päin, nousevaa aurinkoa kohti pyhäkön sisäänkäynnin luona. Juudan lippumerkki oli leijona, sillä se edustaa Juudan sukukunnan Leijonaa. Ne kaksi sukukuntaa, jotka olivat Juudan kanssa, olivat Isaskar ja Sebulon. Johanneksen näyssä ensimmäinen olento oli leijonan kaltainen, samoin kuin Hesekielin kerubeilla oli leijonan kasvot. Ruuben, ihmisen vertauskuva, oli etelässä Simeonin ja Gadin kanssa. Lännessä oli Efraim, ja Benjaminia ja Manassea edusti härkä. Pohjoisessa oli Dan, Asserin ja Naftalin kanssa, ja sitä edusti kotka. Sukukunnan yhteys taivaallisen pyhäkön neljään kasvoon tulee esiin neljässä evankeliumissa.

Matteus on Juudan heimon Leijona, Markus uhrattu härkä, Luukas ihminen ja Johannes korkealla liitävä kotka. Kristus, Juudan heimon Leijonana, määrittelee itsensä Häneksi, joka sinetöi ja avaa profeetallisen Sanansa sinetit. Matteuksen evankeliumissa on enemmän suoria viittauksia messiaanisten profetioiden täyttymyksiin (12) kuin kolmessa muussa evankeliumissa yhteensä. Ero ei ole edes vähäinen.

Matteuksen kirja edustaa Jumalan profeetallista Sanaa. Luukas, joka oli lääkäri, esittää evankeliuminsa Kristuksesta Ihmisen Poikana, sillä Luukas on ihmisen kasvot. Markus esittää

evankeliuminsa Kristuksesta siitä näkökulmasta, että Kristus edusti uhrilahjaa, sillä Markus on härkä. Johannes on korkealla lentävä kotka, joka esitti Jumalan syvät asiat Kristuksen evankeliumin esityksessään.

On tärkeää ymmärtää Matteuksen kirja sellaisena kuin se on esitetty profeetallisessa Sanassa. Matteuksen kirja on Juudan heimon Leijona, Hänen profeetallisen Sanansa valtias, salaisuuksien ihmeellinen lukija, ihmeellinen kielitieteilijä, se, joka sinetöi ja avaa sinetin Sanastaan. Jeesus on Alfa ja Omega, ja Hän on Sana. Uuden testamentin ensimmäinen kirja ja Uuden testamentin viimeinen kirja ovat profeetallisia kirjoja. Useimmat tuntevat tämän tosiasian Ilmestyskirjasta, mutta he eivät ehkä ole tunnistanee, että Matteus on Uuden testamentin alfa, joten sen täytyy olla yhdenmukainen Uuden testamentin omegan kanssa. Sen täytyy edustaa loppua, joka on Ilmestyskirja.

Sentähden, kun löydämme Matteuksesta Genesiksen liittohistorian rinnakkaisen linjan esitettynä luvuissa yhdestätoista kahteenkymmenenteen toiseen, se ei ole mitään vähempää kuin totuus, jonka Matteuksen heimon Leijona on avaamassa sineteistään. Ne kaksitoista liittohistorian lukua, jotka ovat edustettuina 1. Mooseksen kirjassa, Matteuksessa ja Ilmestyskirjassa, avataan nyt sineteistään, ja se, minkä me tunnistamme, on se, että Matteuksen kahdeskymmeneskolmas luku edustaa viisaiden ja tyhmien erottamista viinitarhan vertauksessa. Kahdeksan voihuuttoa entisen liiton kansan ylle, jotka löytävät profeetallisen vastineensa niissä kahdeksassa sielussa, jotka edustavat niitä sataa neljäkymmentäneljää tuhatta, jotka astuvat turvan arkkiin. Luku 23 on kuvaus siitä työstä, joka alkoi taivaallisessa pyhäkössä, kun 2300 päivää saavutti päätöksensä 22. lokakuuta 1844, ja tulee tapahtumaan jälleen pian tulevan sunnuntailain aikana. Luku 23 merkitsee tätä totuutta.

Luku kaksikymmentäneljä sijoittuu siihen hetkeen, kun Kristus oli juuri päättänyt vuoropuhelunsa luopio-Israelin kanssa ja lähtenyt juutalaisten temppelistä viimeisen kerran. Luku 24 on muinaisen Israelin siirtymisen nykyiseen Israeliin vertauskuva, juuri se profeetallisen historian kohta, jossa Kristus seisoi esittäessään sanomansa Matteuksen evankeliumin luvussa kaksikymmentäneljä. Matteus 24:n profeetallinen sanoma on jumalallinen havainnollistus rivin päälle riviä -metodologiasta, joka kohdistuu erityisesti milleriittojen historiaan ja siten sadan neljäkymmenenneljän tuhannen historiaan. Lukua 24 edustaa Ilmestyskirjan kahdennentoista luvun seurakunta, joka seisoo kuun päällä, kuu heijastaa vanhurskauden auringon valoa. Hänen päässään on kaksitoista tähteä, jotka edustavat lukua 24, sillä hän kuvaa sitä historiaa, joka johti Kristuksen syntymään, jolloin muinaisen Israelin 12 sukukunnasta tuli nykyisen Israelin kaksitoista opetuslasta. Luvussa kaksikymmentäneljä esitetään milleriittojen historia vuodesta 1798 suureen pettymykseen asti. Sitten tulee Matteus 25.

Luku 25 on leeviläisten vertauskuva, olivatpa he hyviä tai pahoja, mutta yhtä merkittävästi se edustaa viisaiden ja jumalattomien leeviläisten erottamista toisistaan. Matteus 25 osoittaa kolmen todistajan eli kolmen vertauksen perusteella erotusprosessin, jota luku kaksikymmentäviisi edustaa. Kymmenen neitsyen vertaus kuvaa tietenkin milleriittojen historiaa sekä myös sadan neljäkymmenenneljän tuhannen historiaa. Tuo historia on ensimmäisen enkelin historia, talenttien vertaus on toisen enkelin historia, ja vertaus lampaista ja vuohista on kolmannen enkelin tuomio.

Luvut kaksikymmentäkuusi–kaksikymmentäkahdeksan kuvaavat pääsiäisen historian aina ristiinnaulitsemisen jälkeiseen evankeliumin julistustehtävään saakka.

Ja tapahtui, kun Jeesus oli lopettanut kaikki nämä puheet, että hän sanoi opetuslapsilleen: Te tiedätte, että kahden päivän kuluttua on pääsiäinen, ja Ihmisen Poika annetaan kavallettavaksi ristiinnaulittavaksi. Matteus 26:1, 2.

Yhteen veto luvun 26 eri tienviitoista on Jeesuksen surmaamista koskeva juoni jakeissa kolme–viisi. Sitten Jeesus voidellaan Betaniassa jakeissa kuusi–kolmetoista. Jakeissa neljätoista–kuusitoista Juudas kavalsi Kristuksen kolmellakymmenellä hopearahalla. Sitten seurasi pääsiäinen Hänen opetuslastensa kanssa jakeissa seitsemäntoista–kaksikymmentäviisi. Jakeissa kaksikymmentäkuusi–kaksikymmentäyhdeksän Jeesus asettaa Herran ehtoollisen, ja jakeissa kolmekymmentä Jeesus ennustaa Pietarin kieltämisen. Jakeissa kolmekymmentäkuusi–neljäkymmentäkuusi Jeesus on Getsemanessa. Jakeissa neljäkymmentäseitsemän–viisikymmentäkuusi Jeesus vangitaan, sitten jakeissa viisikymmentäseitsemän–kuusikymmentäkahdeksan Jeesus on Kaifaan ja Suuren neuvoston edessä. Jakeesta kuusikymmentäyhdeksän eteenpäin esitetään Pietarin Kristuksen kieltäminen. Luku sisältää kymmenen erityistä tienviittoa, jotka on määrä toistaa viimeisinä päivinä.

Myös kahdessakymmenennessäseitsemännessä luvussa on kymmenen erillistä tienviittoa. Jeesus luovutetaan Pilatukselle, sitten Juudas hirttäytyy, sitten Jeesus viedään Pilatuksen eteen, sitten Barabbas valitaan, Pilatus luovuttaa Jeesuksen ristiinnaulittavaksi, sitten Jeesusta pilkataan, sitten seuraa ristiinnaulitseminen, sitten Jeesuksen kuolema, sitten Jeesus haudataan, ja sitten haudan vartio todistaa.

Kahdeskymmenennessäkahdeksannessa luvussa on vain kolme tienviittoa: ensimmäisenä ylösnousemus, sitä seuraa Suuren neuvoston valhe ja sitten suuri lähetyskäsky. Kolme lukua, joissa on kaksikymmentäkolme ristin erillistä tienviittoa, jotka tulevat toistumaan sadan neljäkymmenen neljän tuhannen historiassa.

Matteus 26 – Kymmenen tienviittoa

1. Ylipappien ja vanhinten juoni tappaa Jeesus (j. 3–5)
2. Voiteleminen Betaniassa alabasterirasian tuoneen naisen toimesta (j. 6–13)
3. Juudas suostuu kavaltamaan Jeesuksen 30 hopearahasta (j. 14–16)
4. Pääsiäisen valmistaminen ja syöminen opetuslasten kanssa (j. 17–25)
5. Herran ehtoollisen asettaminen (jakeet 26–29)
6. Pietarin kieltämisen ennustus (jakeet 30–35)
7. Tuskailu Getsemanessa (j. 36–46)
8. Jeesuksen kavaltaminen ja pidättäminen (j. 47–56)
9. Jeesus Kaifaan ja Suuren neuvoston edessä (j. 57–68)
10. Pietarin kolminkertainen kieltäminen (jakeet 69–75)

Matteus 27 – Kymmenen tienviittaa

1. Jeesus luovutetaan Pilatukselle (j. 1–2)
2. Juudaksen katumus ja itsemurha (j. 3–10)
3. Jeesus Pilatuksen edessä – virallinen roomalainen oikeudenkäynti (j. 11–14)
4. Barabbaan valitseminen Jeesuksen sijasta (j. 15–26)
5. Pilatus luovuttaa Jeesuksen ristiinnaulittavaksi (sisältyy Barabbaan vapauttamiseen)
6. Sotilaiden pilkka ja ruoskinta (j. 27–31)
7. Ristiinnaulitseminen (j. 32–44)
8. Jeesuksen kuolema (jakeet 45–50)
9. Yliluonnolliset merkit ja hautaaminen Joosef Arimatialaisen toimesta (jakeet 51–61)
10. Vartion asettaminen haudalle (j. 62–66)

Matteus 28 – Kolme tienviittaa

1. Ylösnousemus ja tyhjä hauta (j. 1–10)
2. Ylipappien ja vanhinten sotilaille esittämä valhe (jakeet 11–15)
3. महान आज्ञा (पद 16–20)

Aivan kuten Kristuksen kokemus, joka ulottui Betaniassa tapahtuneesta voitelusta suureen lähetyskäskyyn, merkitsi Hänen maallisen palvelutyönsä päättymistä ja evankeliumin alkamista kaikille kansoille, samoin nämä samat tienviitat toistuvat Jumalan jäännöksen kokemuksessa heidän lähestyessään armonajan päättymistä ja lopullista voittoaan.

Luvut kaksikymmentäkuusi–kaksikymmentäkahdeksan esittävät pääsiäisen historian 23 erillisen tienviitan varaan jäsennehtynä; nämä toistuvat historiassa, joka johtaa sunnuntailakiin ja seuraa sitä.

”Kristuksen tuleminen meidän ylimmäksi papiksemme kaikkeinpyhimpään pyhäkön puhdistamista varten, kuten on esitetty Danielin kirjassa 8:14; Ihmisen Pojan tuleminen Vanhaikäisen tykö, kuten on kuvattu Danielin kirjassa 7:13; sekä Herran tuleminen temppeliinsä, josta Malakia on ennustanut, ovat kuvauksia samasta tapahtumasta; ja tätä kuvaa myös yljän tuleminen häihin, josta Kristus puhui vertauksessa kymmenestä neitsyestä Matteuksen evankeliumin 25. luvussa.” Suuri taistelu, 427.

2300 päivän päättymisen 22. lokakuuta 1844 toistuu sunnuntailaissa. Matteuksen viimeisissä kolmessa luvussa sijaitsevat 23 tienviittaa yksilöivät sen kalliin veren, jota käytetään yhdistämään jumaluus ihmisyyteen.

”Kristuksen esirukous ihmisen puolesta ylhäällä olevassa pyhäkössä on pelastussuunnitelmalle yhtä olennainen kuin oli Hänen kuolemansa ristillä. Kuolemansa kautta Hän aloitti sen työn, jonka saattaakseen päätökseen Hän ylösnousemuksensa jälkeen astui ylös taivaaseen. Meidän on uskossa mentävä esiripun sisäpuolelle, ’minne edelläkulkija meidän puolestamme on mennyt’. Heprealaiskirje 6:20. Siellä Golgatan ristin valo heijastuu. Siellä voimme saada

selvemmän käsityksen lunastuksen salaisuuksista. Ihmisen pelastus toteutetaan taivaalle äärettömän kalliilla hinnalla; annettu uhri vastaa rikotun Jumalan lain laajimpiinkin vaatimuksiin. Jeesus on avannut tien Isän valtaistuimen luo, ja Hänen välityksellään kaikkien niiden vilpittön halu, jotka uskossa tulevat Hänen luokseen, voidaan esittää Jumalan eteen.” Suuri taistelu, 489.

Matteuksen 23. luku korostaa väärennetyn pappeuden ylle tulevaa tuomiota. Luvut 26–28 ovat 23. luvun omega. Väärennettyjen leeviläisten, vanhojen miesten neljän sukupolven ajan kiihtynyt kapina tuotti viimeisten kolmen luvun tienviitat.

Luku kaksikymmentäneljä määrittelee rivin rivin päälle -menetelmän Kristuksen menetelmäksi, kun Hän käyttää Jerusalemin hävitystä kuvatakseen sitä, mikä on, mikä on ollut ja mikä on oleva.

Jerusalemin kukistuminen vuonna 70 jKr. tapahtui samana vuodenpäivänä, jona Nebukadnessar ensimmäisen kerran hävitti Jerusalemin. Jerusalemin hävitys Nebukadnessarin toimesta oli mennyttä historiaa, ja Kristuksen historia, kun Titus valtasi Jerusalemin, esikuvasi maailman loppua. Matteus 24 tuo esiin peräkkäisten rivien metodologian ja osoittaa siten ”metodologian” olevan profeetallisen todistuksen osatekijä.

Juuri luvussa 24 Kristus osoittaa välttämättömäksi ymmärtää profeetta Danielin puhuman ”hävityksen kauhistuksen”, juuri sen perustavanlaatuisen ymmärryksen, joka oli William Millerillä, sekä sen vertauskuvan, joka vahvistaa Danielin näyn. Se edustaa myös adventismin kapinaa, sillä he hylkäsivät milleriläisen ymmärryksen Danielin kirjan ”jokapäiväisestä”, ja siten he tulivat osallisiksi 2. Tessalonikalaiskirjeen toisen luvun väkevästä eksytyksestä. Luku liittyy suoraan Luukkaan evankeliumin 21. lukuun ja osoittaa siten ajanjakson 11. elokuuta 1840–22. lokakuuta 1844, joka on esikuva 9/11:stä sunnuntailaiksi asti. Se liittyy myös Luuk. 21:24:n ”pakanoiden aikoihin”, joka on ensisijainen avain Mooseksen ”seitsemän ajan” avaamiseen, samalla kun se on yhtäpitävä Ilmestyskirjan yhdenentoista luvun temppelin mittaamisen kanssa.

Alkaen luvusta kaksikymmentäkolme, jota seuraavat luvut 24 ja 25 ja joka sitten päättyy lukuihin 26–27, kolmeen lukuun, joissa on kaksikymmentäkolme tienviittaa ja jotka ovat luvun kaksikymmentäkolme alfan omega. Luku kaksikymmentäkuusi lisättynä lukuihin kaksikymmentäseitsemän ja kaksikymmentäkahdeksan on yhtä kuin ”81”, mikä on pappeuden symboli. Kolmen todistajan varassa (1. Mooseksen kirja, Matteus ja Ilmestyskirja) luvut 11–22 ovat yksi linja. Luvut 23–28 ovat totuuden linja, joka alkaa luvusta 23 ja päättyy lukuun 23.

Luvut yhdestä kymmeneen muodostavat ensimmäisen Matteuksen kirjan kolmesta profeetallisesta linjasta. Kymmenen lukua, joita seuraa kaksitoista lukua, ja niitä puolestaan kuusi lukua. Inspiraatio ilmoittaa meille, että kaikki Raamatun kirjat kohtaavat ja päättyvät Ilmestyskirjaan, ja sen tähden kaikki Raamatun kirjat kohtaavat ja päättyvät Matteukseen. Matteus, Juudan heimon leijonan kasvoina, yksilöi kaksitoista erillistä messiaanista profetiaa, ja nuo kaksitoista kohtaa tuottavat milleriittojen ja sadan neljäkymmenen tuhannen historian tienviitat. Samoin kuin Ilmestyskirja alkaa Jeesuksen Kristuksen ilmestyksellä, Matteuksen ensimmäinen luku esittää Jeesuksen Kristuksen ilmestyksen, joka liittyy Mooseksen elämään ja todistukseen, antikristuksen historiaan sekä yksilöi voittavan seurakunnan kolme osatekijää, sellaisina kuin profeetta, pappi ja

kuningas niitä edustavat.

Matteus aloittaa Jeesuksen Kristuksen ilmoituksella Jumalan liiton yhteydessä valitun kansan kanssa. Abrahamista Daavidiin oli neljätoista sukupolvea, Daavidista Babylonin vankeuteen neljätoista sukupolvea, ja Babylonista Kristukseen vielä toiset neljätoista sukupolvea. Kristuksen sukuluettelo Matteuksessa on yhdenmukainen Mooseksen kanssa, sillä Mooses on Kristuksen, omegan, alfa. Mooseksen sadankahdenkymmenen vuoden elämä on yhdenmukainen niiden sadankahdenkymmenen koetusvuoden kanssa, jotka esiintyvät Nooan historiassa. Nooan liitto on sen tähden yhteydessä valitun kansan liittoon. Mooseksen sadankahdenkymmenen vuoden jakso edustaa kolmea neljäkymmenen vuoden ajanjaksoa, jotka päättyivät siihen, että Mooses surmasi egyptiläisen ensimmäisen neljäkymmenen vuoden lopussa, ja esikoinen, farao ja hänen sotajoukkonsa surmattiin toisen neljäkymmenvuotisen ajanjakson lopussa. Toinen neljäkymmenen vuoden ajanjakso päättyi kapinaan Kaadeksessa, ja kolmas neljäkymmenen vuoden ajanjakso päättyi Kaadeksen toiseen kapinaan. Kaikki alfan kolme profeetallista linjaa päättyvät Kaadekseen, ja Matteuksen sukuluettelon kolme profeetallista linjaa päättyvät Daavidiin, Babylonin vankeuteen ja liiton Sanansaattajaan.

Kun Mooseksen alfa asetetaan linjaan Kristuksen omegan kanssa, on kuusi Kadeshin todistajaa, mikä on 1863 ja sunnuntailaki. Matteuksen sukuluettelo sijoittaa kuningas Daavidin Kadeshiin, missä luopioksi tullut adventismi viedään Babyloniin, samalla kun Kristus vahvistaa liiton sadan neljäkymmenenneljän tuhannen kanssa. Sijoittamalla Daavidin sunnuntailain kohdalle vahvistetaan toinen todistus Daavidista, sillä Daavid on yksi niistä kolmesta inhimillisestä edustajasta, jotka alkoivat palvella kolmenkymmenen vuoden ikäisinä. Kristus, Daavid, Joosef ja Hesekiel alkoivat kaikki työnsä kolmenkymmenen vuoden iässä. Yhdessä nämä neljä kolmikymmenvuotiaista, jotka alkoivat palvella, edustavat jumaluuden yhdistymistä ihmisyyteen, kun taisteleva seurakunta muutetaan voittavaksi seurakunnaksi. Tuo seurakunta koostuu profeetasta, papista ja kuninkaasta. Tämä muutos merkitään sunnuntailain kohdalla, joka on myös Kadesh, joten Daavid Matteuksen sukuluettelossa asettuu linjaan kolmikymmenvuotiaan Daavidin kanssa.

Kolmekymmentä valmistautumisen vuotta on yhdenmukainen Abrahamin liiton neljänsadan kolmenkymmenen vuoden kanssa sekä papin iän ja Danielin 12:11:n 1290 vuoden kanssa. Seuraavassa artikkelissa tarkastelemme kutakin noista kahdestatoista messiaanisesta profetiasta Matteuksen kirjassa. Tunnistamme ensin Matteuksessa kolme profeetallista linjaa: luvut yhdestä kymmeneen, sitten luvut yhdestätoista kahteenkymmeneenkahteen ja sen jälkeen luvut kahdestakymmenestäkolmesta kahteenkymmeneenkahdeksaan.

”Jonkin aikaa vuoden 1844 pettymyksen jälkeen minä pidin adventtikansan kanssa yhteisesti kiinni siitä käsityksestä, että armon ovi oli silloin iäksi suljettu maailmalta. Tämä kanta omaksuttiin ennen kuin minulle annettiin ensimmäinen näky. Jumalalta saatu valo oikaisi erehdyksemme ja auttoi meitä näkemään oikean kannan.

”Minä uskon yhä suljetun oven oppiin, mutta en siinä merkityksessä, jossa me aluksi käytimme tätä ilmaisua tai jossa vastustajani sitä käyttävät.

Nooan päivinä oli suljettu ovi. Tuolloin Jumalan Henki vetäytyi pois siitä syntisestä ihmissuvusta, joka hukkuu vedenpaisumuksen vesiin. Jumala itse antoi Nooalle sanoman suljetusta ovesta: ”Minun Henkeni ei ole vallitseva ihmisten keskuudessa iankaikkisesti, koska hekin ovat lihaa; heidän aikansa olkoon sata kaksikymmentä vuotta” (1. Moos. 6:3).

Abrahamin päivinä oli suljettu ovi. Armo lakkasi vetoamasta Sodoman asukkaisiin, ja kaikki paitsi Loot, hänen vaimonsa ja kaksi tytärtään, tuhoutuivat taivaasta lähetetyssä tulossa.

Kristuksen päivinä oli suljettu ovi. Jumalan Poika julisti tuon sukupolven epäuskoisille juutalaisille: ”Teidän huoneenne jää teille autioksi” (Matteus 23:38).

Katsoessaan ajan virtaa pitkin viimeisiin päiviin sama ääretön voima julisti Johanneksen kautta: ”Näin sanoo hän, joka on pyhä, joka on totinen, jolla on Daavidin avain, joka avaa, eikä kukaan sulje, ja sulkee, eikä kukaan avaa” (Ilmestys 3:7).

Minulle näytettiin näyssä, ja uskon yhä, että vuonna 1844 oli suljettu ovi. Kaikki, jotka näkivät ensimmäisen ja toisen enkelin sanomien valon ja hylkäsivät tuon valon, jätettiin pimeyteen. Ja ne, jotka ottivat sen vastaan ja saivat Pyhän Hengen, joka saattoi taivaasta annetun sanoman julistusta, ja jotka myöhemmin luopuivat uskostaan ja julistivat kokemuksensa harhaluuloksi, hylkäsivät siten Jumalan Hengen, eikä se enää vedonnut heihin.

”Niillä, jotka eivät olleet nähneet valoa, ei ollut syyllisyyttä sen hylkäämisestä. Ainoastaan sitä ihmisryhmää, joka oli halveksinut taivaasta tullutta valoa, Jumalan Henki ei voinut saavuttaa. Ja tähän ryhmään kuuluivat, kuten olen todennut, sekä ne, jotka kieltäytyivät vastaanottamasta sanomaa, kun se heille esitettiin, että myös ne, jotka sen vastaanotettuaan myöhemmin luopuivat uskostaan. Näillä saattoi olla jumalisuuden ulkokuori, ja he saattoivat tunnustautua Kristuksen seuraajiksi; mutta koska heillä ei ollut elävää yhteyttä Jumalaan, he joutuisivat saatanan eksytysten saaliiksi. Nämä kaksi ryhmää esitetään näyssä — ne, jotka julistivat valon, jota olivat seuranneet, harhaksi, sekä maailman jumalattomat, jotka valon hylättyään olivat Jumalan hylkäämiä. Mitään viittausta ei tehdä niihin, jotka eivät olleet nähneet valoa eivätkä sen tähden olleet syyllisiä sen hylkäämiseen.” Selected Messages, kirja 1, 62, 63.

Ne, jotka uskossa seuraavat Jeesusta sovitustyön suuressa tehtävässä, saavat osakseen Hänen välitystoimensa hyödyt heidän puolestaan, kun taas ne, jotka hylkäävät tämän palvelustyön näkyviin tuovan valon, eivät hyödy siitä. Juutalaiset, jotka hylkäsivät Kristuksen ensimmäisessä tulemuksessa annetun valon ja kieltäytyivät uskomasta Häneen maailman Vapahtajana, eivät voineet saada anteeksiantoa Hänen kauttaan. Kun Jeesus ylösnousemisensa jälkeen taivaaseen astuessaan meni oman verensä kautta taivaalliseen pyhäkköön vuodattaakseen opetuslastensa ylle välitystoimensa siunaukset, juutalaiset jäivät täydelliseen pimeyteen jatkamaan hyödyttömiä uhrejaan ja uhritoimituksiaan. Esikuvien ja varjojen palvelus oli lakannut. Se ovi, jonka kautta ihmiset olivat ennen löytäneet pääsyn Jumalan luo, ei ollut enää avoinna. Juutalaiset olivat kieltäytyneet etsimästä Häntä sillä ainoalla tavalla, jolla Hänet silloin voitiin löytää, nimittäin taivaallisessa pyhäkössä tapahtuvan palveluksen kautta. Sen tähden he eivät löytäneet yhteyttä Jumalaan. Heille ovi oli suljettu. Heillä ei ollut tietoa Kristuksesta todellisena uhrina ja ainoana välittäjänä Jumalan edessä; sen vuoksi he eivät voineet saada Hänen välitystoimensa hyötyjä.

Epäuskoisten juutalaisten tila havainnollistaa niiden huolettomien ja epäuskoisten tilaa, jotka tunnustautuvat kristityiksi mutta ovat tahallisen tietämättömiä armollisen Ylimmäisen Pappimme työstä. Esikuvallisessa palveluksessa, kun ylimmäinen pappi meni kaikkeinpyhimpään, koko Israelin tuli kokoontua pyhäkön ympärille ja mitä juhlallisimmalla tavalla nöyryyttää sielunsa Jumalan edessä, jotta he saisivat syntinsä anteeksi eikä heitä hävitettäisi kansan yhteydestä. Kuinka paljon välttämättömpää onkaan tämän vastakuvallisen sovituspäivän aikana, että ymmärrämme Ylimmäisen Pappimme työn ja tiedämme, mitä velvollisuuksia meiltä vaaditaan.

“Ihmiset eivät voi rankaisematta hylätä sitä varoitusta, jonka Jumala armossaan heille lähettää. Taivaasta lähetettiin sanoma maailmalle Nooan päivinä, ja heidän pelastuksensa riippui siitä tavasta, jolla he suhtautuivat tuohon sanomaan. Koska he hylkäsivät varoituksen, Jumalan Henki vedettiin pois syntiseltä sukukunnalta, ja he hukkuivat vedenpaisumuksen vesiin. Abrahamin aikana armo lakkasi vetoamasta Sodoman syyllisiin asukkaisiin, ja kaikki paitsi Loot vaimoineen ja kahden tyttärensä kanssa tuhoutuivat taivaasta sataneessa tulella. Niin oli myös Kristuksen päivinä. Jumalan Poika julisti tuon sukupolven epäuskoisille juutalaisille: ‘Katso, teidän huoneenne on jäävä hyljättyksi.’ Matteus 23:38. Katsoessaan viimeisiin päiviin sama Ääretön Voima julistaa niistä, jotka ‘eivät ottaneet vastaan rakkautta totuuteen pelastuaksensa’: ‘Sentähden Jumala lähettää heille väkevän eksytyksen, niin että he uskovat valheen, että kaikki ne tuomittaisiin, jotka eivät ole uskoneet totuutta, vaan mielistyneet vääryyteen.’ 2 Tessalonikalaisille 2:10–12. Kun he hylkäävät Hänen sanansa opetukset, Jumala vetää pois Henkensä ja jättää heidät niiden petosten valtaan, joita he rakastavat.” Suuri taistelu, 430, 431.